

Заворожений камінь

Анатолій Качан

Повернувся з південних земель
З дорогим вантажем корабель.
І вітає протяжним гудком
Рідний берег і порт з маяком.

На зорі завели двигуни
Й вийшли в море рибальські човни:
Там ставридка клює у ці дні
На гачки-самодури стальні.

А на березі камінь лежить
І нікуди чомусь не спішить.
Бо у каменя, як не крути,
А немає ясної мети.

- Як - немає?! - крізь сон кольоровий
Заворожений камінь промовив,-
Скоро кран із потужним мотором
Забере мене з берега моря,
А тоді покладе, як цеглинку,
В підмурівок нового будинку.

Буду я з кам'яними братами,
Як атлант, весь будинок тримати,
А з морськими гостями-вітрами
Новосілля веселе справляти.

На будинку встановлять антени.
Наче мушлі з душею морською,
Вони будуть ловити для мене
Крики чайок і гуркіт прибою.

Де б не був я - в долині чи в горах,
Моє серце - на березі моря.

Там на березі біля причалу,

Де із хвилями грається вітер,
Черканув я об камінь кресалом –
Аж посипались іскри з граніту.

Може, в нього від іскри заб'ється
Заколисане хвилями серце,
Заворожене шумом прибою,
Запечатане сіллю морською.